Σε ένα μικρό, σχεδόν γυμνό χώρο, κάτι ανάμεσα σε μαγαζί που πουλάει απροσδιόριστο τι, και σε γκαλερί που τα έργα της είναι η neon επιγραφή, το λουλουδένιο παραβάν και το σταντ με τις γλάστες, κάνει αισθητή την παρουσία του το Performance Shop. Ένα εγχείρημα της Λίας Χαράκη που ξεκίνησε το 2014 στο φεστιβάλ Pop Up της Λευκωσίας, μετακόμισε το 2015 στη Λεμεσό, και βασίζεται στην ιδέα ότι κάθε άνθρωπος μπορεί να έχει πρόσβαση στον κόσμο της περφόρμανς. Όμως ποιά μπορεί να είναι η σχέση της περφόρμανς με τους θεατές της; Ποιά είναι τα όρια της οπτικής επιδεξιότητας; Πώς η έκθεση και η ευθραστότητα ενός περφόρμερ μπορεί να λειτουργήσει στο ακραίο περιβάλλον μιας βιτρίνας καταστήματος; Ποιά είναι η σχέση ενός καλλιτεχνικού πειραματισμού με την καθημερινότητα ενός διαβάτη στο δρόμο; Είναι η περφόρμανς ένας τρόπος ενατένισης και μια μέθοδο προσέγγισης για μια πιο ευτυχισμένη ζωή;

Ο ίδιος ο τίτλος Performance Shop δημιουργεί αμέσως την αίσθηση ότι ούτε η έννοια της performance ούτε η έννοια του shop στέκονται εδώ στις τετριμμένες τους διαστάσεις. Και μόνο το σμίξιμο των δύο λέξεων γεννά το διανοητικό χώρο να συλλάβει κανείς διαφορετικές αποχρώσεις, διαστάσεις, ορίζοντες. Ιδέες όπως η τέχνη και η 'οικονομία της εμπειρίας' , το θέαμα και η κοινωνία των απολαύσεων, η 'αξία' της τέχνης και οι νόμοι της αγοράς ανατέμνονται, αλληλοαναιρούνται και τελικά προσδιορίζουν τη δημιουργία ενός νέου πεδίου πρακτικών: μιας καλλιτεχνικής πρακτικής που ερευνά και πειραματίζεται με την παραγωγή τέχνης στην εποχή των κρίσεων αλλά ταυτόχρονα διεισδύει ήρεμα και αποφασιστικά στον κοινωνικό χώρο και στην καθημερινότητα των ανθρώπων μέσα από μια επανατοποθέτηση της περφόρμανς στο επίπεδο της άμεσης και απτής σχέσης με το θεατή· μιας σχέσης συγκεκριμένης, υλικής, σχεδόν χρηστικής προς τον 'πελάτη'. Ακουμπώντας σε όλες τις αισθήσεις μαζί, αλλά και στην κάθε μια χωριστά, στη φαντασία, στο χιούμορ και στην επικοινωνία, οι εμπειρίες του Performance Shop λειτουργούν ως ένα παράδειγμα όπου η ιδέα, η μέθοδος, η λειτουργία και το αποτέλεσμα του έργου τέχνης δημιουργούν νέες προσδοκίες και περιεχομένο στις συνδέσεις τους με τον κόσμο.

Η τόσο προβεβλημένη και ζητούμενη πρόσβαση του κοινού στην τέχνη, οδηγείται εδώ σε μονοπάτια γνώριμα από άλλα συμφαζόμενα, όπως η βόλτα στα μαγαζιά, η ενατένιση στη βιτρίνα, η αγορά κάποιου 'δώρου' και η ευχαρίστηση. Τί συμβαίνει εάν αυτές οι πρακτικές μεταφέρονται κυριολεκτικά στην περφόρμανς; Τότε ένα πλαίσιο αυτοκριτικής αναδεικνύει τα όρια, την παιγνιώδη διάθεση, τις δυνατότητες και το εύρος των εμπειριών μιας τέτοιας συσχέτισης.

Το Performance Shop είναι μια δημόσια χειρωνομία (gesture) που στέκεται ανάμεσα στην προσφορά και στο δώρο, τον καλλιτεχνικό πειραματισμό και την κοινωνική ευαισθησία. Είναι μια χειρωνομία που δίνεται απλόχερα και με παρρησία ώστε τελικά να μεταμορφώνει τόσο την ίδια την εμπειρία όσο και τους μετέχοντες, performers και θεατές.